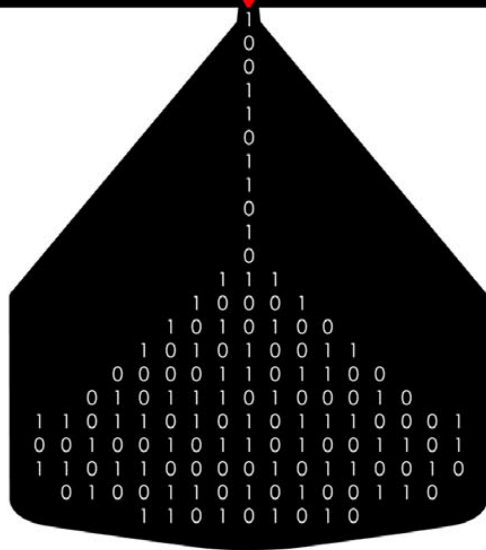


LUDVÍK



Hudba:

Honza Volt

a Ludvík Bétovenů

Libreto:

Míša Šleglová

Diriguje:

Lenka Vašátková

Režie:

Tomáš Kučera

Choreografie: Rost'a Šrom



Osoby a obsazení

Ludvík
Rebeka
Tomax
Markéta Faustová
První sudička
Druhá sudička
Třetí sudička
Kamarádka Rebeky
Muž, který umí všechno opravit
Barman
Vypravěč

Víťa Bogač
Romča Šilová
Tomáš Kučera
Markéta Brylová
Míša Šleglová
Lenka Vojteková
Katka Višňovská
Martina Sedliaková
Zdeněk „Tryskáč“ Buchal
Mirek Hřebecký
Otto Linhart

Orchestr

příčná flétna
zobcová flétna

violoncello
trombón
elektrická kytara, klavír
akustické kytary

bicí
basa
klavír a korepetice

pomocná režie

Renata Chourová
Zdeňka Hlavizňová
Bára Křížová
Tereza Březinová
Ivona „Stíhačka“ Kestlová
Jáchym Krupka
Honza „220V“ Volt
Aleš Dvořák
Honza Vais
Jakub Říha
Marcel Banzl
Hugo
Blanka Haisová
Honza Šonka

Reportáž z Ludvíkových dní přízemí

Politici mají akci Čisté ruce, policie akci Kryštof a my, odvážní chlapci a průbojné dívky z Jižního Města, máme akci Ludvík. Rozběhla se ve třech projektových dnech věnovaných velkolepé přípravě školního muzikálu, o kterém se na našem ústavu již nějaký čas mluví. Celá škola byla rozdělena na dílny byly zastřešeny odborníky z jednotlivých oborů. Měli jsme tu režiséry, kameramany, fotografy, no prostě kdyby mezi nás přišel třeba inspektor nebo někdo nepovolaný, mýsl by si, že je na nějaké škole, které zkratka končí AMU.

Naše škola má jedno patro a přízemí, ale dílen bylo tolik, že by se to ani za celý den nedalo stihnout projít, tak jsme si s Filipem obě podlaží rozdělili. Projdu s vámi nyní přízemní ateliéry tak, jako byste se školou procházeli vy (tzn. od vchodu). Ihned po vaší levé straně se nacházel stánek kulturní publicistiky, kde se obsazení pořád měnilo s tím, jak jednotliví redaktoři běhali po škole a zjišťovali to a zase tamto. Tato kancelář si stanovila za cíl zhotovení jakési brožury, kterou nyní nejspíše čtete. Vedl ji profesor Beránek a samozvaný vůdce Otto Linhart.

Hned vedle byl vyhrazen prostor pro kameramany, kde odborník z FAMU ukazoval studentům, jak správně používat kamery, poučoval je o tom, jak nemají zoomovat a jak snímané osoby mají mít prostor před sebou a že se nesmí stát, aby jim nosem tlačili nějaké slovo, kterému jsem vůbec nerozuměl. Tito studenti by pak, již coby zkušení kameramani, měli celý muzikál zaznamenat.

Dále byli producenti, kteří s panem profesorem Bižou a paní profesorkou Višňovskou probírali tu správnou strategii, jak, od koho a proč získat nějaké peníze. Nemyslete si, že tam probíhalo školení v žebrání, byl to pouze nácvik v získávání sponzorských darů. V tomto ateliéru jsem zaznamenal zábavný rozhovor mezi produkcí a producenty.

Produkce by ráda věděla, s jakou částkou hospodaří a co si může muzikál dovolit. zatímco producenti požadovali nějaký návrh částky, aby věděli, kolik mají sehnat.

V učebně biologie se usídlili fotografové, kterým další povolaný odborník z FAMU předváděl, jak správně fotit. Studenti pak pobíhali po rušných chodbách plných aktivních lidí a fotili, co se kde mihlo. „Hmm, tohle je dobrá fotka, ten chlap na ni kouká a ona si čte. Jen tady je to nějak mázlý,“ vysvětluje paní profesorka Vojtekové a Stáně pan fotograf. Účastníci tohoto ateliéru by měli pořizovat fotodokumentaci muzikálu.

Dalším ateliérem byla scenáristika, kde se studenti, rovněž pod vedením přízvaného odborníka, zaměřili hlavně na charakteristiku postav. Rozebírali společně s režiséry, jak se na ně můžeme dívat, a navíc u toho byla také paní psycholožka (autorka libreta).

V chemii byla již zmíněná produkce, která obcházela všechny ateliéry a dávala dohromady rozpočet. Nedělali jen to, byla to hybná složka všech ateliérů. Například se snažili ochránit Ludvíkovi práva a volali na nějakou instituci, aby mu je zaregistrovali.

V režijním stánku studenti předváděli různé situace a ostatní měli uhodnout, co je to za taškařici. Slečna režisérka jim radila, jak to udělat lépe nebo co by se mělo vynechat, protože už je toho moc a příliš to mate.

A konečně pro mě poslední a nejlepší ateliér. Estetika. Tento ateliér jsem se snažil zastihnout asi třikrát, ale nikdo tam nebyl. Nakonec přišli a stálo to za to. V estetice se totiž vyráběla vánoční výzdoba. Estetičtí studenti nebyli ve škole, protože se rozjeli po nejrůznějších obchodech nakupovat materiál, ale když se vrátili, ihned se spustila vánoční manufaktura a všichni do jednoho dělali podkovičky nebo vykrajovali srdíčka. Nutno dodat, že v tomto ateliéru nebylo mnoho chlapců.

Co říci závěrem? Škola ožila jak mraveniště, všude se něco dělo, všude byli různí profesionálové a studenti konečně nebyli ve třídách, ale v ateliérech, a tak měli možnost poznat nové lidi. Takže zdar a sílu Ludvíkovi!

Všude zmatek, létají tu blesky a studenti pobíhají po chodbách. Jen žádnou paniku. Blesky létají jen z fotoaparátů a pro všeobecný zmatek, který na gymnáziu panuje, je dobré vysvětlení: jeden z prvních dnů D. Jako každý ze studentů jsem se i já zařadil do skupin, které pomáhají celému projektu Ludvík dojít až do zdárného konce. Sedím se svými kumpány z „kulturní publicistiky“ ve třídě, kde právě probíhá rozdělování úkolů. Ten můj je jasný: spolu s Matějem Rychlým máme napsat reportáž z přípravných fází velkého projektu.

Chvilí jen tak sedím na židli, rozjímám, jak velký úkol jsem vůbec dostal na svá bedra, a přitom se zaposlouchávám. Nade mnou se ozývají zpočátku těžko rozeznatelné zvuky. Postupně se však tyto nesynchronizované tóny seskupují do chytlivých melodií. Páteř celého muzikálu, tedy orchestr a sólisté, se právě sehrávají dohromady. Pomalu se odhodlávám a jdu do hudebny, zkušebny orchestru. Vidím směsici žáků a profesorů nechávajících skapávat pot ze svých čel na noty a nástroje. Hlavní šéf celého orchestru je zanícený hudebník pan profesor Jan Volt, díky němuž skane hudebníkům občas ještě pár kapiček navíc. Rychle je však setřou a hrají či zpívají dál. Nemají vlastně ani jinou možnost. Velký vůdce srší nápady, čas od času něco změní, přidá a hudba dostává ještě skvostnější podobu.

Kousek dál cvičí sbor. Paní profesorky Lenka Vašítková a Blanka Haisová se snaží zkrotit mnohačlennou bandu studentů a donutit je vyloudit ze svých hrdel ty nejlepší tóny, jaké dokáží. Je to boj tužší než se stohlavým drakem, ale kupodivu se jim to daří. I když mají ještě hodně co dělat, věřím, že se celému sboru povede vše dokonale secvíčit.

I tanečníci pod vedením pozvaného profesionála nacvičují na představení. Předvádějí různé moderní taneční kreace a snaží se ze všech sil. Studenti, kteří mají s tančením již nějaké zkušenosti, pomáhají těm méně zkušeným. Uvidíme na přestavení, jak se tanečníci, sbor, orchestr a sólisté dokáží dát dohromady a jak budou spolupracovat.

Ale i v dalších ateliérech se týmy žáků vedené odborníky dostávají kupředu. Ve třídě IVT je postupně vytvářena poměrně poutavá reklama a v další třídě se vytváří návrhy slušivých kostýmů. I ve skupině „public relations“ je rušno. Jak je z názvu patrné, tato skupina má na starost velmi důležitou věc: seznámit veřejnost s naším společným úsilím, tj. pokusit se kontaktovat deníky a další média, použít reklamu na správných místech či sehnat nějakou známou osobnost, která by se snad chtěla stát patronem celého projektu. I oni mají na svých bedrech těžký úkol a já sám jsem zvědav, kde všude se o Ludvíkovi dočtu.

Je až dojemné, jak se všichni snaží. Jen se naskytá otázka: má to celé vůbec cenu kvůli několika představením? „Ne,“ odpoví mi jeden kamarád. Odvětim mu, co mě hned napadá: Ovšem, že to má cenu. Samozřejmě, že muzikál Ludvík nebude nějaká velká „bomba“ v divadelním světě, ale zde se jedná o něco jiného. Za prvé o zkušenost. Každý ze studentů, kteří se podílejí na tomto projektu, si do života odnese pár nových věcí, ke kterým by se při běžné výuce nikdy nedostal. Za druhé jde určitě o zábavu. Myslím si, že je dobré odpočinout si čas od času při práci na nevšedním projektu. A v neposlední řadě se jedná o sblížení studentů a profesorů, kteří na tomto muzikálu spolupracují.

Matěj Rychlý
Filip Klenot

Jak hvězdy k Ludvíkovi přišly

Jelikož byli všichni studenti tak zapálení do práce na Ludvíkovi a člověk neslyšel ve škole ani vlastního slova, sešly jsme se s hvězdou Romanou na dámských záchodcích.

Jak jsi se dostala ke své roli?

Minulý rok na školním výletě, který pořádal prof. Volt, jsme zpívali různé písničky a letos v září mi pan profesor nabídl roli ve svém muzikálu, protože ho prý můj zpěv velice zaujal.

Máš nějaké zkušenosti se zpěvem nebo hraním? Jak se ti pracuje s týmem?

Na základní škole jsem vyhrála třikrát školní „super star“, vím, že to je skvělé ocenění (smích), ale jinak zpívám od malinka. Chodila jsem také do muzikálového kroužku, takže zkušenosti s hraním mám také. Jinak s týmem se mi pracuje skvěle.

Jak často zkoušíte a jaké máš pocity ze své role?

Ve své roli se cítím jako doma. Moje role Rebeky představuje tu zápornější stranu muzikálu. Jinak zkoušíme dvakrát týdně.

Chceš po škole pokračovat v této profesi?

Pokud se někde dostanu, tak určitě chci pokračovat v této profesi.

Jak se z malinké studentky GJM stane tak velká hvězda?

Jako hvězda se necítím a ani nezačnu a malinkou studentkou asi zůstanu, bohužel (smích).

Právě nám na záchodcích zhaslo světlo, takže jsme pro smích musely přerušit rozhovor.

Máš nějaký herecký nebo pěvecký vzor?

No, ježíšikriste ... asi ne. Zůstávám sama sebou.

Jaký je tvůj názor na tento muzikál? Máš k němu nějaké výtky?

Vadí mi strašný humbuk kolem toho. Jinak scénáři bych nevytkla snad nic.

Budeš před premiérou nervózní?

Ale tak asi trochu jo. Přece jen je to moje první velká premiéra.

Romana Šílová

Narozena 20. 9. 1992,
studentka druhého
ročníku
hlavní role Rebeky



Víťa Bogač

Narozen 16. 2. 1989,
student šestého ročníku
hlavní role Ludvíka



Víťu jsme na dámské záchodky bohužel nedostaly, proto jsme rozhovor dělaly před nimi.

Jak jsi se dostal ke své roli?

Nabídl mi to Honza Volt.

Máš zkušenosti se zpěvem nebo s hraním?

Ano, právě se hlásím na konzervatoř na populární zpěv.

Tak to gratulujeme. A jak se ti pracuje s týmem?

Skvěle, úžasně. Je to fajn, fajnový.

Jaké máš pocity ze své role?

Ze začátku může Ludvík působit jako melancholický a naivní blbeček, ale když ho člověk pozná trošku hlouběji, tak zjistí, že je to docela v pohodě týpek.

Jak se z tak ohromného studenta GJM stane ještě větší hvězda?

Já se za ohromného studenta nepovažuji, ani za ještě větší hvězdu. Tudíž nevím, jak odpovědět.

Máš nějaký pěvecký nebo herecký vzor?

Jo a je to Lucka Bílá.

Jaký je tvůj názor na muzikál? Máš k němu nějaké výtky?

Já myslím, že teď se tomu nic vytknout asi nedá, to uvidíme po premiéře.

Budeš před premiérou nervózní?

Vůůůůůůůbec...(pozn.red.: Víťa chtěl hodně ů, doprovázeno huronským smíchem)

Trocha obsahu nebo snad přesahu?

Všichni na GJM jsme v těchto adventních dnech součástí neobvyklého projektu. Příběh muzikálu Ludvík vypoovídá o úniku z šedivé každodennosti, o touze okusit věci nadpozemské a pouhým otočením hodin zastavit neúprosný čas - snad tato hra přispěje k našemu vánočnímu rozjímání. Každý z nás se může alespoň ve svých snech stát na chvíli Ludvíkem nebo Rebekou...

Náš Ludvík je neobyčejný, ale zároveň úplně normální kluk. Má velice zvláštní dar ovlivňovat běh životních událostí, který mu daly jeho tři tety sudičky v podobě přesýpacích hodin. Když je pravidelně obrací, celým světem proudí láska. Ale Ludvík pomalu dospívá a tety mu začínají zasahovat i do snů. Zdá se mu o tom, co se stane druhý, den a jeho úkolem je tomu zabránit. Setkává se za to s obdivem, ale i nenávistí. Všechno ho začíná unavovat, chtěl by raději žít úplně normální život.



Ludvíkovými hlavními odpůrci jsou stoupenci hnutí proti lásce. Do příběhu se nám dále vmísí stále tápající malá rebelka Rebeka, kterou Ludvík potkává v jednom ze svých snů a na první pohled se zamiluje. Rebeka chce však získat obdiv členů hnutí proti lásce, a tak se rozhodne ukrást přesýpací hodiny. Ludvík vše vidí ve snu. Hnutí proti lásce vede Tomax, sám zamilovaný, i když si to nechce přiznat. Jednoho večera sedí s Ludvíkem v baru a vtom vejde Rebeka s kamarádkou...

Příběh se nám pěkně zamotává, ovšem jako v každém správném muzikálu nakonec láska zvítězí. Ale jak, to už se nechte překvapit.

Kristýna Havleová
Sára Vídímová





Lenka Vašátková

Jak to všechno začalo?

To jsme takhle v červnu seděli a přemýšleli, čím bychom mohli překvapit na dalším vánočním koncertě. Řekli jsme si, že když máme takový úžasný orchestr a sbor, že bychom mohli dát dohromady něco většího. Něco jako rockové oratorium. Deset autorských písniček spojených jednoduchým příběhem. Pak ale přicházely stále nové a nové nápady a to naše oratorium bobtnalo a rostlo, až je z toho muzikál Ludvík.

Kolikrát vám ruply nervy od té doby, co se Ludvík rozjel, a kde berete ten entuziasmus?

To sama nevím, mám pocit, že jsem tak trochu blázen, ale naštěstí nejsem sama. Myslím, že mně nervy ještě úplně neruply, to teprve přijde. Byla jsem smutná z toho, jak někteří studenti reagovali na Ludvíka, ale naštěstí bylo a je více těch, kteří na něm s vervou pracují.

Bojíte se premiéry?

Bojím se času těsně před premiérou. To jsou skoro vždycky ty nejdramatičtější chvíle. A když to k té premiéře náhodou dospěje, musím se spolehnout na to, že všichni všechno vědí a umí. Nezbyvá nic jiného, než to rozjet a doufat.

Myslíte si, že se všechno stihne?

Pořád si myslím, že ano (smích).

Budou nějaké reprízy?

První repríza je jistá. Bude 19.12. v podvečer. A jestli budou další? Uvidíme, jak se bude Ludvík líbit a zda se podaří sehnat finance.

Jak se vám spolupracuje s profesorem Voltem, psycholožkou a dalšími opěrnými pilíři Ludvíka?

Skvěle. Jsme všichni stejní nadšenci a pro muziku nám všem tluč srdíčko stejně. Každý zná svou roli, ví, kde je jeho parketa. Mám skvělé kolegy, spolupráce je fakt super.

Pokud bude Ludvík úspěšný, co bude příští rok?

Takhle dopředu jsme ještě nepřemýšleli. Myslím si, že Ludvík, pokud se tedy podaří, bude vrchol, který jsme schopní dát za školních podmínek dohromady. Pokud bychom chtěli něco ještě většího a vymakanějšího, museli bychom zapojit profesionály. To by jistě šlo, ale nevím, jestli to je to, co chceme.

Jak soudíte dnešní projektový den?

Zatím nemůžu soudit nic, protože pracuji v jednom z ateliérů. Zprávy z ostatních ateliérů se dozvím až na odpolední závěrečné schůzce, kde si sdělíme, co který ateliér zvládl, a naplánujeme další práci. Zatím mohu akorát říct, že sboru to jde moc dobře.

Jak jste se dostala k hudbě?

Od malinka jsem zpívala ve sboru, hrála na klavír. V rodině mám v tomto směru pevné zázemí. Vánoční koncerty mám moc ráda, myslím, že k Vánocům hudba prostě patří. A doufám, že Ludvík bude pro všechny diváky milým dárkem pod stromeček.

Otto Linhart

****8.12. 1970 v Pardubicích***

Střední školu studovala na gymnáziu v Přelouči, kde vyrůstala a žila do 21 let.

Poté nastoupila na přírodovědeckou fakultu v Praze a po dostudování absolvovala Ježkovu konzervatoř, obor dirigování.

Od malička zpívá ve sboru, hraje na klavír a od 16 let pracovala s přípravným oddělením jednoho východočeského sboru. Poté se ale začala ubírat přírodovědným směrem a na hudbu trochu zanevřela. „Zjistila jsem ale, že mi hudba strašně moc chybí, a tak pro mě byla konzervatoř jasným cílem.“

Po dostudování opět přemýšlela, co dál, a napadlo ji, že učení by mohlo být její další životní náplní. Začala hledat nějaké střední školy, až narazila na GJM, které tehdy existovalo asi dva roky a vypadalo velice zajímavě a jinak než ostatní střední školy. Naštěstí naše škola zrovna sháněla biologa, a tak byla paní profesorka úspěšně přijata. Nyní nás všechny učí dějiny hudby a biologií.



Míša Šleglová

Po nekonečném hledání se mi konečně podařilo zastihnout naši paní psycholožku/scenáristku. Je to neuvěřitelně žádaný člověk, nakonec si ale našla čas a vyměnila tancování za rozhovor s námi.

Jak jste se dostala k muzice?

Já jsem z muzikantské rodiny. Hudbu jsem slyšela ze všech stran, takže jsem jí žila od malička.

Jak se zrodil nápad muzikálu?

Byla jsem vyzvána autorem hudby, ať to zkusím, tak jsem do toho šla. Původně jen pár textů a písniček, pak bylo potřeba propojit to mluveným slovem, takže vznikl vypravěč. Až potom se přidaly dialogy, původně to totiž bylo jen něco jako pásmo písniček, chtěli jsme to mít co nejjednodušší kvůli nedostatku času... Ale vznikl obrovský, šílený projekt a jsem zvědavá, jak to dopadne. Což asi všichni.

Čím jste se nechala inspirovat při psaní scénáře?

(Smích) Já se snažila spíš se nenechat inspirovat, protože jsem měla strach, že budu něco nevědomky kopírovat, raději jsem všechno zapomněla a psala, co mě napadlo.

Jaká je spolupráce s panem profesorem Voltem? Hádáte se?

Hádáme se, ale spolupráce je velmi dobrá. To je přece potřeba se někdy trochu hádat.

Kvůli čemu to bylo naposled?

To si nevzpomínám. Nic pikantního.

Měnila byste profesora Volta?

(Smích) Občas jsem udělala něco neuměle, vzhledem k tomu, že nejsem profík, tak jsem usoudila, že jeho názor je lepší. Mně se hlavně ta hudba líbí a je mi velmi blízká. Kdyby nebyla, tak do toho nejdu. Jelikož znám jeho muziku, tak jsem navázala spolupráci. Ale abych odpověděla na otázku – neměnila.

Jak se stane z psycholožky scénáristka?

Pišu odborné texty, někdy i texty k písním a na základě toho jsme se spolu domluvíli. Honzovi se mé texty líbily, takže mi řekl, ať to zkusím a já, když mi někdo dá výzvu, jak je to pro mě motivující.

Tedy první zkušenost?

Pišu jen odborné texty, které souvisí s mou prací. Šoubyznysem jsem se ještě neživila. (Smích)

Jak dlouho jste psala scénář?

První texty vznikly začátkem července, přes léto a teď se všechno dotvářelo, předělávala jsem scénář v několika verzích. Ta poslední je pár dní stará.

Jak prožíváte všechny přípravy a premiéru?

Trošku se toho děším, ale nedá se nic dělat, jak to dopadne, tak to dopadne.

Nemáte strach ze shánění financí?

Vím o nějaké částce, která nám je přislíbena, ta není až tak vysoká, budeme se do ní muset nějak vejít.

Jaký je Váš názor na muzikál? Co od něj očekáváte?

No, vypadá to teď úplně jinak, měla to být mnohem jednodušší forma určená jen pro lidi, kteří se tomu chtějí věnovat, nakonec z toho vznikl monstr projekt pro celou školu a je otázka, do jaké míry je možné ho zrealizovat. Bude se na tom podílet mnoho lidí, kteří k tomu třeba nemají zas až takový vztah, a záleží na tom, jak tenhle fakt ovlivní konečný výsledek. Kvalitu a průběh nedokážu odhadnout. Věřím ale Tomovi, že to všechno zvládne, má výborné nápady, Lence, která je naprosto úžasná, všem účinkujícím... Určitě všichni uděláme maximum.

Nebojíte se času? Je ho poměrně málo.

Jestli to vyjde, budeme mít víc štěstí než rozumu. Na to, o jak velký projekt se jedná, je ten termín šibeniční.

Přeji, aby se vše povedlo, a děkuji za rozhovor.

Já také.

Kristýna Kutlová

***25.6.1964, v Náchodě.**

Střední školu studovala na gymnáziu Štěpánská, tehdy Nad áleji v Praze.

Poté nastoupila na Filosofickou fakultu v Praze.

Hudbu slychává od malička, jelikož pochází z muzikantské rodiny. „Už úplně od miminka jsem v kontaktu s hudbou, protože rodiče hrávali na klavír.“

Její cesta na GJM byla naprosto náhodná, potřebovala práci a od známých se doslechla, že zde hledají psychologa, tak přišla na kurz.

Bez její pomoci bychom nestrávili tak úžasné „Ludvíkovské“ dny.



Honza Volt

Jak jste se dostal k muzice?

Muzika mě zcela uchvátila už v dětství. Pamatuju si, že když jsem asi v pěti letech slyšel z desky Čajkovského klavírní koncert B moll, rozhodl jsem se, že to musím taky umět. Nakreslil jsem si klaviaturu a začal cvičit. A naši zakoupili klavír a už to jelo... Bohužel na virtuozu jsem to nikdy nedotáh, byl taky fotbal a pak holky... Potom jsem v teenagerském věku začal s kytarou a to mě úplně pohlazení a odreagování. (Pozn. autora: jako každý správný kytarista do bubnu mlátí, co jen to jde.)

Na kolik hrajete nástrojů?

Hraju hlavně na kytaru a klavír. Občas si taky zahraju na bubny, ale to je jenom takové pohlazení a odreagování. (Pozn. autora: jako každý správný kytarista do bubnu mlátí, co jen to jde.)

Jak vznikl nápad napsat muzikál?

Mně se strašně líbí tradice školních vánočních koncertů, vždycky jsme je připravovali s Lenkou Vašítkovou a říkali jsme si, že dá hodně námahy to secvičit a po odehrání koncertu ta práce někam zmizí. Tak jsme si řekli, že tentokrát si složíme písničky sami, ať aspoň něco zůstane. A nějak se to nabalilo a vznikl z toho muzikál. Původně jsme chtěli udělat takový pásmo, říkali jsme tomu školatorium, pár písniček a mluvené slovo, o lásce, nenávisti a o dobru a zlu, jak to dobro vítězí, taková vánoční pohádka. A potom to dopadlo tak, jak to dopadlo, protože se do toho vložila svým půvabným maximalisticky megalomanským způsobem Lenka.

Jaká je spolupráce Volt/Šléglův?

Bezvadná. My si s Mišou rozumíme, posloucháme hodně podobnou muziku a mně se líbí ty texty, co ona píše, takže spolupráce je bezproblémová. Vždycky se domluvíme, když se něco nelíbí mně, nebo se něco nelíbí jí, tak to opravíme, aby to vyhovovalo oběma.

****28.10. 1965, v Praze.***

Střední školu absolvoval na gymnáziu Wilhelma Piecka v Praze.

Poté chodil 2 roky na VŠ elektrotechnickou, ale nakonec skončil na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy, obor matematika.

Zkušenosti s hudbou má bohaté, proto pro něj napsání muzikálu nebylo nic těžkého. Dlouhá léta se hudbou živil, hrál prý „všelicos“, spolupracoval s tanečními orchestry, tvořil také hudbu k reklamám nebo scénickou hudbu k různým představením.

Jeho cesta na GJM byla stejně originální, jako je on sám. Po vysoké škole se totiž s p. Němečkem a p. Preissovou rozhodli, že založí soukromou školu. Došlo k tomu roku 1992. Jak sám říká: „Prostě se nám po škole nechtělo pracovat, tak jsme založili gympl!“

A proto můžeme my všichni, studenti naší milované školy, jen zájásat, že se tehdy Honzovi Voltovi nechtělo pracovat.

Tak takhle vypadá všestranný umělec, který kromě věcí okolo muzikálu stihá ještě ve volných chvílích učit fyziku a matematiku. A že „pirátovi“ občas dáváme zabrat...

Víte, jak se vaše kariéra bude dále vyvíjet? Hodláte se vrhnout na profesi muzikálového skladatele?

Ne, ne. Já jsem profesionálního muzikanta dělal už dlouho a teď jsem se vrátil do školství, takže tu i zůstanu.

Jak hodnotíte spolupráci s orchestrem, sólisty a později i se sborem, až se dáte dohromady?

Je to bezvadný. Je tam spousta hrozně šikovnejch lidí, z nichž někteří v podstatě mají známky velkého profesionalismu, že opravdu umějí pracovat tak, jak je člověk zvyklý, když pracuje s profesionály. Jsou to amatéři v tom nejlepším smyslu slova (začíná zvonit telefon, profesor Volt: „na to kašlu...“), všichni se snaží o sto šest a nakonec to vždy zvládnou skvěle!

Myslíte, že muzikál bude mít takový úspěch, aby se mohla i přidávat představení?

My jsme to s Mišou dělali tak, aby se to líbilo hlavně nám, a jak se to bude líbit ostatním, tak to ještě uvidíme. Bylo by to fajn.

Filip Klenot



Lenko!

POZOR!

NA

SEX

Padací most

Swing ♩ = ♩♩!

1st

2nd

First system of musical notation (treble and bass staves) with lyrics: A la da d' most te vis kely ti ho klo ind re. Roz je tej je vlak teji ho zty cestj vyboči's

Second system of musical notation (treble and bass staves) with lyrics: PRAU de po doo most ze po roky přej des jo tak do-va - dol bi le tri de oblak kam h'te' plá z ty ujty he se - slo die

Third system of musical notation (treble and bass staves) with lyrics: Be z l 2a se 200 va stej no slo va stej no 200 va tis ho 200 va tis ho

Fourth system of musical notation (treble and bass staves) with lyrics: TACET! No chord 2a - se 200 va g. p.

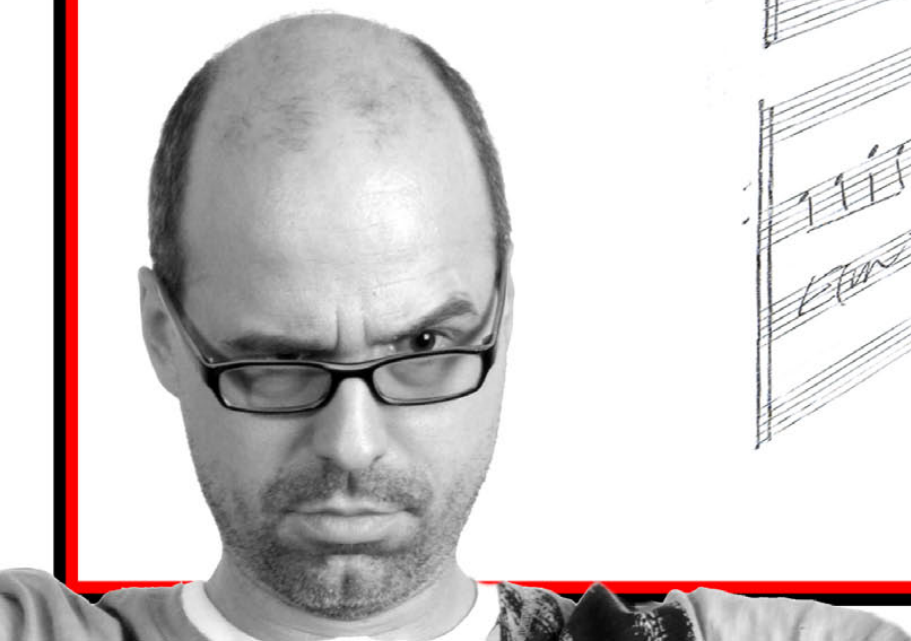
Tomáš Kučera

Zpráva o tom, že se profesor Tomáš Kučera ujal režisérského postu, se k tvůrcům programu dostala o něco později, než by bylo záhodno.

Tudíž mu zde s omluvou věnujeme méně prostoru než ostatním tvůrcům. Důležitou informací je ale rozhodně to, že se jedná o člověka mnoha talentů. Během příprav na Ludvíka jsme mu stihli položit pouze jednu, tu nejdůležitější otázku.

Jak se cítíte jako režisér?

Nemůžu odpovědět, nemám čas, jsem režisér.



Tvůrci

Produkce

(Jakub Drožďar, Michala Nováková)
Adam Skřivánek, Matyáš Svatoň, Juraj Sabo, Michal Oravec, Alžběta Vaumundová, Kryštof Šulc, Filip Kolář, Věra Zamrazil, Martina Hejlová, Sunethra Boyinová, Anna Majerová, Martin Danda, Jitka Ludvíčková, Anna Hrachovcová, Raimund Unger, Denisa Jilková, Jan Štecha, Petr Šedivý, Dan Svoboda

Producenti

(Matěj Bíza, Kateřina Višňovská)
Ondřej Nekola, Jan Filounek, Martin Mužik, Martin Kára, Zuzana Jarošová, Anna Rosolová, Pavel Štolba, Vašek Vaněček, Dan Svoboda, Martin Duška, Marie Nováková, Marie Matoušková, Michael Foltán

Režie

(Lucie Málková, Tomáš Kučera)
Honza Šonka, Jakub Hofman, Václav Dvořák, Anežka Znamenáčková, David Svoboda, David Kadlec, Jan Machýček

Kostýmy

(Giovanna Giordana, Doris Růžicková, Jana Dytrchová)
Dáša Čigrnová, Katka Šídová, Diana Kerhartová, Jana Kúsová, Denisa Chadimová, Barbora Cmerová, Miša Menšíková, Jana Musilová, Iveta Jägerová, Jan Vondráček, Jakub Čelíkovský, Zuzana Tóthová

Fotografie

(Jan Faulkner, Tereza Pastuchová)
Katka Moslerová, Josef Jilemnický, Petra Skořepová, Tomáš Havlík, Oliver Růžicka, Jonáš Salvet, Adam Bláha, Tereza Vojtěchová, Vojtěch Kohout, Jiří Kothera, Jakub Nyč, Tereza Pelikánová, Bára Houdrová, Richard Nevšímal, Leonid Zaltsman, Karolína Jeschkeová, Natálie Zápotocká

Kamera

(Martin Preiss, Vojta Gabriel)
František Janů, Vašek Vidim, Filip Bělský, Jakub Filounek, Tomáš Strnad, Ondřej Hnilica, Martin Meluzin, Petr Probst, Michal Jirovec, Filip Krejčí, Michal Šípka, Honza Strejcovský

Střih

(Janka Vločková, Milan Remáč, Lenka Vojteková)
Pavel Vaškovic, Jakub Vais, Filip Adámek, Jakub Trhlík, Jan Vlnas, Karel Kús, Petr Záborský, Filip Hrubant, Staňa Tlustá, Filip Hutýra, Martin Goll, Jáchym Novotný, Michalík Ondřej, Filip Staněk, Honza Strejcovský, Vladimír Iliev

Estetika a vnošení atmosféra divadla

(Michaela Mikesková, Eva Hereinová)
Vojtěch Komrží, Tereza Holdová, Markéta Skřivánková, Tereza Vejzová, Tereza Vocelková, Kája Černá, Tereza Kopecká, Bára Vacková, Kristýna Novotná, Marie Beznosková, Martin Stojka, Lida Dudáková, Šárka Houliková, Terka Mojžišová, Flaviencia Mouyabi, Kateřina Knappová, Tadeáš Vančura

P.R.

(Mirek Hřebecký, Tomáš Feřtek)
Natálie Větrovská, Anna Nováková, Barbora Káfková, Barbora Kučerová, Adéla Průšková, Lukáš Vaněk, Adam Lauer, Irena Valášková, Tereza Němečková, Martina Farská, Anna Beránková, Bára Junrová, Jan Brabec, Richard Kaucký, Jana Kličová, Jan Bednář, Natálie Folvarčná

Reklama

(pan Brabec, David Pařík, Iva Dostálová)
David Fiala, Martin Pánek, Tomáš Kačínec, Martin Schätz, Jakub Bobuski, Jan Haken, Karolína Vrboslavová, Klára Gillerová, Tereza Kheková, Matěj Machytka, Jan Šmid, Pavel Baxa, Filip Hanka, Jan Schubert, Martin Pohorský, Michal Profeld, Lukáš Houstecký, Jaromír Šída, Josef Kocián, David Nosák, Kristýna Kortová, Klára Hofreiterová, Daniel Prošek

Scénografie

(Zorka Veklová, Markéta Brylová, Mariánka Stránská, Eva Železná)
Michael Tománek, Tomáš Uhlíř, Kryštof Kubalik, Jan Šteffl, Marek Smékal, Lukáš Novák, Jacqueline Faixová, Jakub Hečko

Sbor

Linda Nováková, Veronika Březinová, Natálie Poláková, Michaela Matesová, Rebecca Lančašová, Klára Navarová, Anna Sosnová, Magdaléna Kludajová, Markéta Šťastná, Naty Česarová, Lucie Miletinová, Monika Lásková, Jana Barboňová, Ester Stiborová, Šárka Ročková, Michaela Biskupová, Kateřina Biskupová, Anežka Charvátová, Hanka Lipková, Karolína Klárová, Lenka Zieglerová, Jakub Hofman, Robert Dobra, Zuzka Svobodová, Miša Rezková, Miša Novotná, Katka Muchová, Martina Sedláčková, Klára Sejkpová, Bára Vaněčková, Klára Urbanová, Martina Svobodová, Zuzana Bidmanová, Jan Krigl, Štěpánka Rivera

Tanečníci

(Rostislav Šrom, Katka Dimmerová)
Zdeněk Pazdera, Vlasta Šašková, Dominika Hourová, Johnny Stránský, Kerstin Janků, Štěpán Havránek, Klára Hejnová, Lucie Prokopová, Karolína Holubová, Daniel Kolínský, Lucie Hradecká, Jana Drbohlavová

Kulturní publicistika

(Jan Beránek)
Kristýna Kutilová, Filip Klenot, Matěj Rychlý, Kristýna Havleová, Sára Vidimová, Jáchym Rejžek, Michal Marek, Michal Dobrev

Program sestavila dílna kulturní publicistiky

Grafické zpracování: Otto Linhart

Korektury: Jan Beránek

Design plakátů, vstupenek a loga: David Fiala

Medailonky dodaly Kristýna Havleová a Sára Vidimová

Šéf produkce: Adam Skřivánek

Poděkování patří všem, kteří se na muzikálu podíleli, omluva patří všem, kteří nejsou jmenováni a měli by být, rovněž pak těm, kteří jsou jmenováni špatně.



VYTISKNU COPYMAT

V počtu 250 výtisků

Dále přispěli:

Němeček

Vrkoslavová

Pohorský

Marková

Komrží

Charvát

Mojžíšovi

Hourovi

Stibor

Brabec

Vais

Navara

Vidímová

ČLOVĚK V TÍSNI

VŠEM SPONZORŮM DĚKUJEME

